

Trenul vieții

Camelia Ardelean

Chiar de sunt vie, mor încet în mine,
Cu fiecare ton de vodevil,
Din amăgiri la metru sau la kil,
În trenul vieții, legănat pe șine.

Și amortită-n trista balansare,
Pe culoar mă mai strecur tiptil,
Din martie și până în april,
Pândind la colț o dulce alinare.

Imagini rare-mi strigă prin fereastră,
Chemându-mă, avide, să cobor.
Mă simt, subit, precum un infractor,
Ce-și fură propriile flori din glastră.

Mă ispitește soarele de-afară,
Sătulă sunt de negură și ploi,
Dar mult mai liberă mă zbat în roi,
Decât să bâzâi singură-ntr-o gară.

Prefer atunci anosta deplasare,
Chiar de mă simt strivită de tavan.
Un cer fără de stele-ar fi în van,
Căci n-aș discerne zorii de-nserare...